שורש ועיקר הקורה: אמונה

פנקסי כאי"ה

עד

יסוד טעות הדמיונות נובע ע"פ רוב מההכנה של הכשר לעליה גדולה, אלא שאין האדם מכיר את מקומו ומדרגת שכלו לתן גבולים לחפציו הרוחניים, כ"א ע"י חיפוש של חקירה וחכמה. באמת, כל המושגים הנם מושגים רק ע"פ פעולותיהם, ואפילו מושגי החושים אינם מושגים כ"א כפי אותו הרושם שקרני האור שלהם עושות על כלי ההבטה שלנו, שהם עצבי הראות. אמנם החוש טועה כ"כ עד שחושב שהוא משיג את המושג בעצמו. א"כ אין פלא על המושגים רוחניים כשהם מוטעים בזה, ביחוד החפץ הפנימי, לבקש השגת שי"ת לא מצד פעולותיו כ"א בציור עצמי מהותי, מסבב שיבושים ר אין חקר, והם גרמו ליצרא דע"ז שיתהוה. וענפים ודילדולי חשבות מזה הם עוד מעורבים בכל מחשבה נאצלת, שאין מקום זככם כ"א ע"י הכשר של מעשים טובים והגברת חוש הדעת אלקים המעשית, דהיינו עשות חסד משפט וצדקה בארץ[1], במובן היותר רחב. והמובן הרחב הוא ללמוד על מנת לעשות, איך שתהיה הצדקה עשויה באופן מתמיד, פורח, מתקיים ומתעלה, שזוהי כל התורה כולה, עם כל הידיעות הדרושות לאדם וכל מכשירי החיים הנלוים להם.

מאור ושמש (פ' כי תבא)

כל יום לבקש את ה' יותר ויותר. ואמר **אדמו"ר הרב הקדוש רבינו אלימלך זצוק"ל** על פסוק (שמות כ א - ג) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֵת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר אָנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ, שביאורו שכל הדברים אשר דיבר אלהים וכל המצות שצוה הוא יתברך - תכלית כוונתו קיומם ועשייתם הוא שידע לומר אנכי ה' אלהיך ושישיג בעשייתם ממציאותו יתברך.

דול שמעה

טז) עוד מהנ"ל בשמו בפסוק (דברים ד, לט) וידעת היום וכו' פירש **הרבי ר' בונם** אשר אין עוד קאי על הידיעה שאין עוד מי שיודע זאת היטב רק אתה היינו ישראל, גם הגיד באופן אחר אין עוד שאין עוד מה לידע בזה העולם רק זאת כי זהו העיקר ודפח"ח:

ראשיתא קדמאה דכל פקודין למנדע ליה לקב"ה בכללא דאית שליטא עלאה דאיהו רבון עלמא וברא עלמין כלהו שמיא וארעא וכל חיליהון כו', וברא ליה לבר נש מעפרא ונפח באפוי נשמתא דחיי כו'.

רזא דמהימנותא איהו עקרא וקיומא דעלמא, דבגיניה אתברי עלמא ואתקיים.

לדעת כי ה' הוא האלהים דא איהו כללא דכל רזא דמהימנותא, כללא דכל אורייתא, כללא דעילא ותתא.

רזא דמהימנותא, כל מאן דהוי בהאי עלמא ולא אשתדל למנדע ליה טב ליה דלא יתברי כו'.

זכאה איהו מאן דסליק אמונה דקב"ה דאיהי שכינתיה כלילא מעשר אמירן במחשבתא חדא ברעותא חדא בלא ערבוביא כלל.

ההוא דיתקיים בההוא זמנא (של הקץ) במהימנותא, יזכה לההוא נהירו דחדוה דמלכא.

אם לא יהיב ליה שכל הא לא יכיל למנדע אמונה דיליה כו'.

זוהק: